

2007: Tot un any de teatre català contemporani

ENTREVISTES ALS AUTORS

Jordi Casanovas

(entrevistat per David Plana)

En Jordi Casanovas està representant City/Simcity a la Sala Beckett des de fa unes setmanes. Ens trobem a la sala d'assaig de la Beckett i comencem la conversa parlant d'aquesta obra.

City/Simcity és la tercera part d'una trilogia. Jo mateix m'havia imposat unes regles i les havia de complir. La premissa era: quatre personatges, dos nois i dues noies; un sol espai; una hora i deu minuts de durada, i que fos una barreja de dos gèneres. A *Wolfenstein* barrejava ciència-ficció i *western*, a *Tetris* era melodrama

i terror, i a *City/Simcity* era conspiració i els viatges en el temps. Això darrer, els viatges en el temps, és el que potser no s'ha acabat d'entendre del tot, perquè nosaltres, a l'obra, juguem a fer creure que són premonicions i això potser ha portat a una certa confusió.

Em va agradar el final. Quan apareixen els argentins. I ella, que s'ha estat qüestionant moralment què fer, es troba amb uns tíos que li diuen: agafa la pasta. Em va agradar, això.

Les obres les vaig escrivint a mesura que les anem assajant i per tant estan molt associades a la posada en escena. Em convé tenir el públic vint minuts pensant que allò és realitat pura per després sorprendre'l. Al cap de vint minuts s'obliden de

qualsevol opció estranya en aquella obra. I llavors és quan es comença a capgirar tot.

[...]

Una de les coses que més m'agrada aconseguir és canviar la valoració moral dels personatges. M'agrada que els personatges bons passin a ser dolents, i a la inversa. És un recurs que acaba funcionant, perquè la gent es qüestiona coses. A *City/Simcity* els que comencen l'obra sent febles de cop i volta es tornen racistes... Això desconcerta el públic, que pensa: «Què passa? M'estic identificant amb aquest que és així?».

A *Tetris* vas aconseguir fer-me por.

Ho vam fer a AREAtangent, que és molt petit. Hi cabien unes quaranta persones. El dolent li donava cops a la cama. I ho feia de veritat. L'altre actor portava una protecció, però això passava a mig metre de l'espectador i, és clar, impressionava. Jo em pensava que faria riure. Però en realitat va fer molta por.

[...]

Aquestes tres obres de la trilogia retraven tres grups socials diferents i passava que els que eren d'aquell grup social concret no s'hi sentien identificats. A *Wolfenstein* i *Tetris* passava un fenomen curiós: a la gent li agradava l'obra que retratava el grup contrari al qual pertanyien. Potser perquè era allò que els agradaria ser, no allò que eren en realitat. A la gent en la qual m'havia inspirat per fer *Tetris* els agradava *Wolfenstein*. I a la inversa.

[...]

A *City/Simcity* el discurs va ser un problema i vaig haver de canviar dues o tres vegades. Al començament vaig plantejar uns personatges que volien aspirar a més en una empresa. I a mesura que anava treballant i llegint coses em vaig adonar que no tocava, això. La gent que ara té entre vint-i-cinc i trenta anys no és tan competitiva. Això passava als anys noranta. Hi ha moltes obres i pel·lícules dels anys noranta que en parlen. Això, doncs, ho vaig haver de llençar i vaig començar amb un altre tipus de discurs: la gent, actualment, el que vol és l'estabilitat, la tranquil·litat, aspira a molt poc, el

l'listó està molt baix i, potser, aquest canvi de rumb va fer que hi hagi dos o tres blocs. Però bé, és un error.

[...]

Quan fem el treball en companyia parlem primer de temes. Jo vaig acumulant coses. Un dia tinc unes vint pàgines. Els dono el text i l'endemà ja s'ho han de saber de memòria i llavors ho treballem. El 14 de desembre vaig començar a escriure l'obra. Però hi havia decisions preses: el fet que fos part de la trilogia, parlar d'empreses, economia, etc. Aquesta manera de treballar fa que surtin coses més espontànies i que hi puguis estar concentrat les vint-i-quatre hores, els actors reclamen text... I arriba un moment en què has de tirar endavant. No pots estar donant voltes, etc.

La necessitat de fer-ho ràpid també implica la possibilitat de no embrutar tant les coses. Probablement el pitjor de les meves obres és el començament. Perquè m'hi estic massa estona. Vas repassant i repassant i llavors dius: merda, em queda poc temps. I llavors és quan surt tot més fluid.

[...]

Ara el que m'agradaria seria fer una trilogia catalana. Tinc començada una obra amb nou personatges, amb diàlegs tots gairebé alhora i que titularia *Vilafranca*... Sobre famílies. El tema «barreja de gèneres» ha funcionat, però ara no podem tornar a insistir sobre el mateix.

Hi ha hagut un canvi de xip. El Javier Daulte ha ajudat a fer-lo.

Ara tenim en projecte una sèrie de teatre. Sé que s'ha fet en altres llocs, però a mi m'agradaria. Setmanalment. Quaranta minuts el capítol. Crec que és possible. El pilot i un següent i, si s'accepta, en farem més.

Si funciona, per veure l'últim capítol hi haurà bufetades per entrar, no?

Ens agradaria tractar el tema metges. Un clàssic de les sèries. Però capgirant-lo. Cada setmana es poden entrar nous actors.

[...]

Ara farem *Wolfenstein* i *Tetris* a AREAtangent: una després de l'altra. Amb els mateixos actors. Pot ser interessant, perquè quan vam fer *Wolfenstein* vaig dir als actors: definiu els adjectius dels vostres personatges. Ho van fer. I després vaig fer els personatges de *Tetris* amb l'antítesi de les característiques de l'altra obra. Veure les dues obres pot ser interessant pel públic. Veuran el mateix actor fent dos papers totalment oposats.

Si veneu abonaments per a tota la sèrie, me'n compraré un.